

เพทุบาย

บทที่ 22

ฉัตรแก้วพยายามจำกัดสายตาให้อยู่ในขอบเขตที่ไม่มีร่างสองร่างซึ่งทำให้รู้สึกบาดใจ รสรินแสดงท่าที่รักใคร่ครอบครองเป็นเจ้าของอีกฝ่ายอย่างเปิดเผย แม้ว่าปองพลจะสำรวมท่าทีแต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธหรือต่อต้านอาการรุกล้ำถึงเนื้อถึงตัวของอีกฝ่าย ชายหนุ่มยิ้มอ่อน มือใหญ่ได้รูปมักจะจับมือเล็กๆ เคลือบปลายเล็บตัดบ้านสีขาวที่ลวงล้ามาพัวพันไว้ ก่อนจะปล่อยอย่างสุภาพ

“นิตรู้จักกับชัชตั้งแต่เรียนมัธยม” นิตยาเล่าให้ยูทรินาฟัง เคยชินแล้วกับอาการสนิทสนมที่รสรินแสดงต่อน้องชายของเธอ “ชัชเขามาๆ หายๆ ความจริงเคยเลิกกันหลายทีแล้ว แต่ในที่สุดก็เป็นอย่างนี้แหละค่ะ.....” เธอลูบครรภ์ที่หุ่นซัดของตัวเอง

“แสดงว่าคุณนิตเสน่ห์แรง คุณชัชถึงไปไหนไม่รอด”

“เขาพยายามจะไปเหมือนกัน นิตก็ไม่ว่าอะไร อยากจะไปไหนก็ไปเถอะ แต่พอเวลาเขากลับมา เขาวายังไงรู้ไหมคะ”

“ว่ายังไงครับ”

คำตอบทำให้คนอื่น ๆ หัวเราะ “เขาบอกว่าคิดถึงนายป่อง”

“แปลว่าคุณป่องเสน่ห์แรงกว่า”

“อันนี้ต้องถามรสริน” ชัชชัยพูดยิ้มๆ

รสรินหัวเราะเสียงใส มือบางที่มีปลายเล็บยาวสีขาวบีบไหล่ชายหนุ่มก่อนจะเอียงเข้าไปซบ “แน่ละ หนุ่มหล่อคนนี้ ถ้าไม่คอยตามดูให้ดีคงเสียทีพวกสาวแก่แม่มาวัยไปแล้ว ก็เขาใจอ่อนจะตาย เห็นใครก็สงสารเห็นใจไปหมด”

ฉัตรแก้วค้อนวาททำหน้ามู๋

ชายหนุ่มได้แต่ยิ้ม พอดีกับที่คุณปราณีถือจานอาหารเข้ามาเพิ่ม “ผมว่าพี่ชัชจิตใจฝีมือทำกับข้าวของแม่มากกว่า” เขาดึงมือมารดาไว้ “นั่งเสียทีชิครับแม่ พวกเราทานกันจะอิมอยู่แล้ว”

“ทานกันเถอะจ๊ะ ทานมากๆ แม่จะได้ชื่นใจ” ท่าทีของแม่ลูกทำให้ฉัตรแก้วใจอ่อน หญิงสูงวัยหันมาสำรวจจานอาหารของคนที่นั่งอยู่ในโต๊ะ ถามอย่างเอาใจ “เป็นยังไงคะคุณๆ รับทานได้ไหม”

“อร่อยมากครับ” ยูทรินาพูดอย่างจริงจัง

ฉัตรแก้วพูดว่า “คุณป้านั่งเถอะค่ะ แก้วจะได้ทานเยอะๆ ให้ดู”

“แพนงุ้งของหนูแก้วเผ็ดไปหรือเปล่านั้น รสชาติเป็นยังไงบ้าง”

“อร่อยมากค่ะ...” หญิงสาวหันไปถามชัชชัยว่า “พี่ชัชบอกคุณป้าหรือคะว่าแก้วชอบทานอะไร”

“เปล่า พี่ไม่รู้หรือว่าแก้วชอบทานอะไร โน่น ถามนายป่องดู” หญิงสาวผลอดตัวหันไปมองคนที่เธอพยายามจะบังคับสายตาให้เมินหนี เขาเคยใส่รายการอาหารที่เธอชอบทานนอกบ้านได้อย่างน่าแปลกใจ เขาเดาเอากรรมัง

ชายหนุ่มยิ้มให้

ถึงอย่างไรเธอก็ไม่ยอมปริปากถามให้เสียเชิง

“แม่จะไปดูผลไม้กับของหวาน” คุณปราณีหันกลับเข้าครัว

นิตยาหันมาหาฉัตรแก้ว “แม่ถึชอบดูแลคน วันนั้นก็เข้าไปร่วนวายกับคุณอาทั้งวัน ไม่รู้ว่าคุณอาจะรำคาญหรือเปล่า”

“ไม่หรอกค่ะ แม่ชอบที่มีคนอยู่ด้วย”

บุคคลที่เพิ่งโผล่เข้ามา มีสีหน้าบูดบึ้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเห็นฉัตรแก้วนั่งติดกับยุทธานุผู้ซึ่งเอาใจตักอาหารที่อยู่ไกลมือให้เสียงตักแกมล้อเลียนของนิตยา “ใครมาเอ่ย” ทำให้ฉัตรแก้วหันไปมอง แล้วก็ลุกขึ้นเดินหัวเราะมาหาอย่างยินดี

“อ๊ะ... ทำไมมาเจียบๆ ไม่เห็นโทรมาบอกก่อนเลย”

อัญญาณ์ก็กลับพูดอย่างขุ่นเคือง “อ๊ะจะต้องบอกก่อนจะมาด้วยหรือ ถ้าอ๊ะไม่บอกก่อน แก้วก็จะอยู่กับคนอื่นซะใหม่”

ฉัตรแก้วหันไปมองกลุ่มคนที่นั่งอยู่ก็เห็นว่าต่างกำลังมองดูเธอและอัญญาณ์อย่างรอยคยด้วยสีหน้าเจื้อยยิ้ม เธอหันมาจับแขนเพื่อนชาย

“น่า... ออย่าอารมณ์เสียเลย มาทานข้าวกันเถอะ”

“จะให้อ๊ะนั่งตรงไหน ให้นั่งดูแก้วกับพี่ยุทธรปรนนิบัติกันหรือ”

“พูดอะไรก็ไม่รู้ แก้วกับพี่ยุทธรไม่มีอะไรกันสักหน่อย”

“อ๊ะจะไปข้างนอก”

ท่าที่ดึงดันของอีกฝ่ายทำให้หญิงสาวนิ่งอั้น “ก็ได้ แต่ต้องมาทักทายพี่ชัชพี้นิดก่อน แก้วจะไปเอาบุญแจรงกับกระเป๋าสตางค์”

ชายหนุ่มจึงเดินเข้ามาในกลุ่มอย่างผินใจ อากการทำความเคารพทักทายผู้คนออกจะผิดผี้น พอทำการแนะนำเสร็จ ฉัตรแก้วก็พูดกับยุทธานุขริมๆ ว่า

“ขอโทษด้วยนะคะพี่ยุทธร แต่แก้วต้องขอตัวก่อน อ๊ะชวนออกไปข้างนอก”

ไต่ยิ้นเสียงหัวเราะไล่หลัง เสียงหยอกล้อเป็นของรสริน

“รถไฟชนกัน... โธ่เอ๊ย... น่าจะสับรางให้ดีกว่าก่อน.....”

หญิงสาวหน้ามุ่ม พาลโกรธเพื่อนชายจนพูดอะไรไม่ออก

พอรถออกมาจากบ้านอัญญาณ์ก็กลับมาเป็นฝ่ายโอนอ่อน เอนกายเข้ามาโอบกอด ถามเสียงอออดอ่อน

“แก้วโกรธอ๊ะหรือจ๊ะ”

“แก้วเองก็ไม่ชอบคนพวกนั้นแต่แก้วยังทนผินใจ แล้วทำไมอ๊ะถึงไม่ช่วยแก้วบ้างเลย พอมาถึงก็ทำเสียเรื่องหมด”

“ก็อ๊ะคิดถึงแก้วนี่ พอถึงสนามบินก็ตรงมาที่นี่ มาถึงก็เห็นภาพบาดใจ อ๊ะไม่ชอบที่พี่ยุทธมายุ่งวุ่นวายกับแก้ว”

“พี่ยุทธมาอยู่ด้วยเป็นเพื่อนแก้ว วันนี้เป็นวันแรกที่ทานข้าวด้วยกันพร้อมหน้า แก้วอึดอัดใจก็เลยชวนพี่ยุทธมาเป็นเพื่อน”

“อ๊ะไม่ชอบพี่ยุทธร เขาพยายามจะแย่งแก้วไปจากอ๊ะ”

หญิงสาวเจียบอย่างหงุดหงิด

ร้านอาหารที่เลือกมีอาหารอร่อยและดนตรีไพเราะ อัญญาณ์นั่งข้างๆ โอบแขนพาดผ่านหลังไหล่ กลับมาเป็นหนุ่มน้อยที่คยพะเน้าพะนอเอาใจเธออย่างที่เคย ฉัตรแก้วไม่มีอารมณ์คล้อยตามเลยสักนิด

ไม่เข้าใจตัวเองเลยว่าทำไมเธอจึงคยแต่จะนึกถึงผู้ชายไปหน้าสะอ้านที่มีดวงตาอาหารและรอยยิ้มอบอุ่นซึ่งเคยโผล่ออกมาให้ความช่วยเหลือในเวลาคับขัน... ผู้ชายคนที่เธอบอกใครๆ ว่า “ไม่ชอบ”

อัญญาณ์เอนกายเข้ามาจนชิด “อ๊ะคิดถึงแก้ว”

หญิงสาวมองเพื่อนชายด้วยความสงสาร นึกตำหนิตัวเองที่เฝ้าแต่เอาคนอื่นมาใส่ใจ... คนที่ไม่เคยสนใจเธอสักนิด.....

“อ๊ะไม่กลับกรุงเทพฯ ตั้งนาน” เธอไม่รู้ว่าพูดอะไรมากกว่านั้น

ชายหนุ่มบีบมือเธอ “แก้วคิดถึงอ๊ะหรือเปล่า”

“คิดถึงซิ” เป็นคำตอบที่อีกฝ่ายต้องถามนำอยู่เสมอ รักซิ...

คิดถึงซี... เธอไม่เคยจะพูดคำเหล่านี้ออกมาเอง

“อ๊ชต้องเรียนหนักมากรู้ไหม พอไม่มีแก้วอยู่ด้วยอ๊ชก็เหงา
มาก ไม่มีสมาธิจะเรียนหนังสือเลย เกรดต้องตกแน่ๆ” เขารู้ว่า
จะเรียกความสงสารจากหญิงสาวได้เสมอ จัตรแก้วสนองตอบด้วย
สีหน้าเห็นอกเห็นใจ บีบไหล่เขาอย่างปลอบ

“โอ อ๊ชพยายามหน่อยซี ถ้าสอบตก อ๊ชต้องเสียเวลา
อีกเทอมหนึ่งซึ่งวนะที่จะเรียนใหม่และแก้เกรดให้ได้”

“อ๊ชกำลังพยายามที่สุดอยู่แล้วละแก้ว แต่ว่าเวลาที่เรายู่
ไกลกันนี้ไม่เหมือนกับเวลาที่เรายู่ด้วยกันเลยนะ อ๊ชไม่อยาก
กลับไปเรียนเลย อยากจะอยู่กับแก้วที่นี่แหละ”

“ชีวิตยังอีกยาวไกลอดทนหน่อยเถอะนะอ๊ช แก้วจะรออ๊ช
ไม่หนีหายไปไหนหรอก”

ชายหนุ่มอ้อมเอมกับอาการปลอบโยนของอีกฝ่าย ปรกาศตา
ใสซื่อของหญิงสาวบอกความจริงใจที่ไร้การเสแสร้ง เขารู้สึกโล่งใจ
เป็นอย่างยิ่งที่รู้ว่าจัตรแก้วยังให้ความสำคัญกับเขาไม่ลดน้อยไป
กว่าเดิม.....

กว่าหญิงสาวจะกลับถึงบ้านก็ล่วงเข้าวันใหม่ไปแล้ว อ๊ชฎางค์
ต้องขัดดอกขัดใจกับความหวังตัวของเธอก็ตามเคย จัตรแก้วไม่
เข้าใจตัวเองเหมือนกัน ที่เคยตั้งใจมาก่อนว่าสักวันหนึ่งจะยอมตามใจ
อ๊ชฎางค์เหมือนอย่างที่คุณรักทั้งหลายจะพึงยินยอมต่อกัน แต่ไม่ว่า
จะเมื่อไรเธอก็ยังทำใจไม่ได้สักที

หญิงสาวจอดรถเคียงข้างรถอีกสามคัน ตัวตึกใหญ่ระดับ
ไฟดวงเล็กสว่างสลัวตรงนั้นตรงนี้ ทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบ
มีเพียงเสียงแมลงกลางคืนหวีดแว่ว

เธออดไม่ได้ที่จะหันไปมองเรือนหลังเล็ก ไฟในห้องกลางยัง
เปิดจ้าอย่างที่เป็น... ทุกครั้งจะมีเงาร่างสูงทึบของใครบางคน
นั่งทำงานอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือ ปองพลมักจะชอบเอกสารต่างๆ
กลับมาอ่านที่บ้าน ตระเตรียมหัวข้อประชุมและงานต่างๆ เขา
ตั้งใจทำงานและทำได้ดี ไม่เสียแรงที่เป็นครูบาอาจารย์และ
นักวิเคราะห์วิจัยวางแผน

พอเห็นว่าห้องที่เปิดไฟสว่างไสวว่างเปล่า หญิงสาวก็ชะลอ
ก้าวเดินให้ช้าเพื่อที่จะเหลียวมองอีกซ้ำแล้วซ้ำเล่า เธอไม่เห็นร่าง
สูงทึบที่ยืนอยู่ใกล้กลุ่มไม้ประดับในเงามืด จึงเดินผ่านไปขึ้นบันไดหิน
เตี้ยๆ ของลานเทอเรซไขกุญแจเข้าบ้านอย่างเงียบเชียบ

ชายหนุ่มมองตามพลางถอนใจ ร่างสูงใหญ่เดินกลับไปยัง
เรือนเล็กและนั่งทำงานอยู่อีกนาน.....

กว่าจัตรแก้วจะลุกจากเตียง แสงแดดก็แผดจ้า ที่ทำงาน
เปิดครึ่งวันในวันเสาร์ และเป็นวันที่เธอมักจะเกรงไม่ยอมไปทำงาน
เสียเฉยๆ

หลังจากที่อาบน้ำแต่งตัวออกมาจากห้อง เธอพบว่าซัชชัชก็เก
งานเหมือนกัน แต่ผู้ช่วยของเขาขั้บรถออกไปนานแล้ว

เธอเดินไปเดินมาแล้วจู่ๆ ก็ขึ้นห้องไปแต่งตัวขั้บรถออกไป

วันเสาร์เป็นวันที่ทุกคนจะแต่งตัวกันตามสบายเพราะไม่มีการ
นัดหมายติดต่ออย่างเป็นทางการกับบุคคลภายนอก บุษราคัม
สวมชุดเสื้อสูทกางเกงขายาวที่ดูเรียบหุ่พุดโทรศัพท์อยู่ในห้อง
ส่วนร่างเล็กๆ ปราดเปรี้ยวของวันทนี้อยู่ในชุดกางเกงรัดรูป เสื้อ
เกาะอกที่มีเสื้อตัวบางปิดทับไม่น่าจะเหมาะกับสถานที่ทำงานที่เป็น

ระเบียบหรรุหรา

สไตล์เดียวกับคนที่บ้าน... เพราะอย่างนี้กระมังจึงคล้ายจะเข้าถึงกันได้ดี ฉัตรแก้วอยากจะรู้กันว่าถ้าเธอแต่งตัวอย่างนั้นบ้าง เขาจะรู้สึกอย่างไร จะสังเกตหรือไม่ว่าเธอก็เป็นผู้หญิงคนหนึ่งเหมือนกัน..!

เสียงเปิดปิดลิ้นชัก เปิดเครื่องคอมพิวเตอร์และการเคลื่อนไหวของเธอหน้าจะได้ยินไปถึงห้องข้างๆ ที่เปิดประตูแง้มอยู่ เพราะอีกชั่วคราว ร่างสูงหนาในเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีสุภาพก็มายืนมอง “สวัสดีครับ”

อีกฝ่ายก็ยกหน้าทักตอบอย่างมีท่าที “สวัสดีค่ะ”

“นึกว่าคุณแก้วจะไม่มาทำงานเสียอีก... เมื่อคืนสนุกไหม”

“สนุกมากค่ะ”

“แต่ก็กลับไม่ตึกเท่าไร...” พอเธอมองอย่างฉงน เขาก็พูดต่อไปว่า “ผมหนึ่งทำงานอยู่ก็เลยรู้ว่าคุณมา”

“นึกว่าแก้วจะกลับเข้าหรือคะ” เสียงถามพาลหาเรื่อง

อีกฝ่ายยิ้ม “คุณแก้วไม่เคยกลับเข้าอยู่แล้ว.....”

“ถึงเคยก็จะแปลกอะไร ไม่มีใครสนใจแก้วอยู่แล้ว”

“แต่ผมสนใจนะครับ” เสียงพูดเจือหัวเราะยั่วเย้า แกล้งขู่ว่า “ถ้าคุณแก้วกลับเข้า ผมจะบอกพี่ชัชกับแม่ แล้วก็บอกคุณกัญญาด้วย”

“เอ๊ะ แล้วพี่ป๋องมาเกี่ยวอะไรด้วย”

“ผมไม่เกี่ยวหรอก แต่ถ้าคุณแก้วทำแบบนั้น ผมก็จะบอกทุกคนจริงๆ ด้วย”

“แก้วไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะ”

ชายหนุ่มยิ้ม “คุณแก้วยังเป็นเด็กอยู่นะครับ”

เพราะอย่างนั้นใช่ไหม เขาจึงไม่เคยสนใจเธอเลย.....

“พวกเราเป็นห่วงคุณแก้วกันทุกคน”

“เป็นห่วงหรือ” ...ถ้าเป็นห่วงจริง ก่อนหน้านี้คุณไปอยู่เสียที่ไหน... เสียงนั้นคร่ำครวญตัดพ้ออยู่ข้างใน ทว่าน้ำเสียงที่ชายหนุ่มได้ยินกลับเจือกังวลแหย่เยียดหยามเยาะหยัน “พวกคุณเป็นห่วงอะไรกันแน่”

อีกฝ่ายหนึ่งไป สีหน้าขริมลง แล้วชายหนุ่มก็หันกลับไปเงยบง

หญิงสาวได้แต่โกรธตัวเองที่พูดออกไปอย่างนั้น.....

หญิงสาวตั้งใจว่าหากได้โอกาสเมื่อไหร่จะเข้าไปพูดดีๆ ด้วย แก้วที่เธอพาลหาเรื่องโดยไม่มีเหตุผล หลังจากทิ้งเวลาให้ผ่านไป พอได้จังหวะลุกขึ้น ความตั้งใจก็ลายหายเมื่อได้ยินเสียงวันทนียดังขึ้นที่ห้องข้างๆ พูดคุยเจื้อยแจ้วต่อเนื่องจนพาลให้อารมณ์เธอขุ่นมัว

อดรนทนไม่ได้ เธอก็เดินหน้าออกไปหาบุษราคัม คุยกันครู่หนึ่งก็กลับมาห้องเพื่อที่จะหยิบกระเป๋าถือและกุญแจรถ

ไม่มีเสียงจากห้องข้างๆ ฉัตรแก้วโผล่เข้าไปดูก็พบแต่โต๊ะเก้าอี้ที่ว่างเปล่า วันทนียเองก็หายไปจากโต๊ะทำงานซึ่งเก็บข้าวของเรียบร้อย

ฉัตรแก้วได้คำตอบเมื่อเดินมายังที่จอดรถ ร่างทั้งสองเพิ่งจะก้าวขึ้นรถของชายหนุ่ม พาดยออกจากที่แล้วแล่นผ่านไป แม้จะไม่ไ้ระยะกระชั้นชิด ฉัตรแก้วก็เห็นสีหน้าชื่นมื่นยิ้มหัวเราะให้แกกันั้นอย่างชัดเจน.....